

Sygn. akt II UZ 63/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku I. D.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.

o wysokość emerytury, wypłatę odsetek i stwierdzenie nieważności decyzji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 czerwca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy I. D. od wyroku tego Sądu z dnia 13 lutego 2013 r., w sprawie przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego o wysokość emerytury, wypłatę odsetek i stwierdzenie nieważności decyzji, uznając jej niedopuszczalność przedmiotową (art. 398² § 1 k.p.c.). W sprawach o wysokość świadczenia emerytalno-rentowego dopuszczalność skargi kasacyjnej jest bowiem warunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy określił tę wartość na kwotę 16.800 zł, a ponieważ jej wysokość budziła wątpliwości Sądu, zwrócił się on do organu rentowego o zajęcie stanowiska co do wskazanej wartości przedmiotu

zaskarżenia. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wyjaśnił, załączając do swojego pisma stosowne wyliczenie, że po dokonaniu hipotetycznego obliczenia różnicy wynikającej z dwóch rodzajów waloryzacji świadczenia wnioskodawcy (uposażeniowej i cenowej), różnica ta za okres dwunastu miesięcy (od marca 2003 r. do marca 2004 r.) wynosi 1.626,03 zł. W ocenie Sądu, określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 16.800 zł nie znajduje podstaw faktycznych i prawnych, natomiast prawidłową wartość - 1.626,03 zł, wskazał organ emerytalny. Tym samym warunek z art. 398² § 1 k.p.c. nie został spełniony.

W zażaleniu od powyższego postanowienia, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając naruszenie art. 398¹ § 1 k.p.c. polegające na uznaniu, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty 10.000 zł, wniósł o jego uchylenie wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania. W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wskazał, że „przedstawiona informacja organu rentowego nie jest wiarygodna, gdyż wskazuje na waloryzacje emerytury dla osoby według stanowiska służbowego (U-16), w sytuacji, kiedy w obecnym systemie prawnym dla osoby na stanowisku skarżącego istnieje inne oznaczenie stanowiska służbowego”. Ponadto „skarżący nie ma możliwości wykazać jaka jest rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia, a wynik może być jedynie pewną hipotezą poprzez odniesienie się do wartości emerytury, która poprzez kilkunastoletnią waloryzację mogłaby być wyższa o kwotę ok. 1 400 zł miesięcznie”. Pełnomocnik uznał także, że „nie można zgodzić się z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sąd Apelacyjny, (...). Warto podkreślić, że organ w swoim stanowisku wskazał, że nie jest w stanie wyliczyć właściwej waloryzacji, zatem nie jest zrozumiałe dlaczego sąd uznał, że wyliczenie organu jest prawidłowe, a skarżącego nie”. Podkreślił także, że „przedmiotem sporu nie jest tylko (...) zbyt niska wartość emerytury (...). Przedmiotem sporu jest przede wszystkim ustalenie (więc przyznanie prawa) do wyższej emerytury, poprzez określenie innej zasady waloryzacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych - art. 398² k.p.c. (w zażaleniu błędnie wskazano naruszenie art. 398¹ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość świadczenia emerytalno-rentowego, tak jak w rozpoznawanej sprawie, są sprawami o świadczenie, w których dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. np. postanowienie z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/97, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 329). W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego skargę kasacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19 - 24 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 12, poz. 294). Z kolei w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, (OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd drugiej instancji nie tylko jest uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia – w razie wątpliwości – wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia.

Tym samym prezentowane w uzasadnieniu zażalenia stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy jest błędne, a w rozpatrywanej sprawie skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż 10.000 zł.

Z tych względów, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.